

a nelze z něho dovoditi neoprávněnost žalovaného k zastřelení žalobcova psa v době dřívější.

Čís. 9765.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

I když jest na směnce uvedeno několik směnečníků s různými bydlišti, platí, není-li udáno zvláštní platební místo, první z nich za místo platební.

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 409/30).

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný najmě, že směnka jest neplatná, ježto jsou v ní tři dlužníci se dvěma různými bydlišti. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y : Podle § 3 čís. 7 směn. zák. může býti platební místo buďto výslovně jmenováno nebo platí místo udané u jména nebo firmy směnečníka jako místo platební, jest-li udáno více míst, platí první jako místo platební. Podle zjištění prvního soudu přijali zažalované směnky tři směnečníci, zvláštní platební místo není udáno, v adrese přichází jako bydliště vedle žalovaného T., vedle ostatních dvou směnečníků B. Odvolací soud jest právního názoru, že při tomto stavu věci jde o případ § 3 čís. 7 směn. zák., že tudíž je udáno více míst a že platí první jako místo platební, t. j. v tomto případě T., nehledě k tomu, že jde o tři směnečníky. Tento právní názor sdílí také literatura (srovnej Dr. Gustav Švamberk nový směnečný zákon Praha 1928, nákladem ústředního svazu československých průmyslníků). K tomuto právnímu názoru vede i úvaha, že by zákonodárce, znaje článek 4 čís. 8 starého směnečného řádu a věda, že dosud směnka přijatá dvěma osobami bez platebního místa byla prohlášena za neplatnou, zajisté byl pojal do nového směnečného zákona ustanovení, že musí býti udáno určité platební místo, pak-li směnku přijalo několik osob. To se však nestalo a nový směnečný zákon převzal § 3 čís. 7 uh. směnečného zákoníka do nového zákona, podle něhož bylo považováno první místo z několika udaných míst za místo platební. Také rozhodnutí n. s. 7244 a 8463, pocházející z poslední doby starého směnečného řádu naznačují, že i nejvyšší soud jest právního názoru, že po působnosti nového směnečného zákona již nebude neplatnou směnka s více směnečníky bez udání zvláštního platebního místa. Další úvaha, o níž se opírá řečený právní názor, jest ustanovení § 86 směn. zák., podle něhož akceptanti ručí rukou společnou a nerozdílnou a tudíž představují jednotku a že udaná různá místa v adrese jest posuzovati tak, jako kdyby bylo udáno více míst při jednom směnečníku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně, dospěv k úsudku, že sporné směnky jsou platné podle § 3 čís. 7 sm. zákona. Opačný názor dovolatelův, že se toto zákonné ustanovení nevztahuje na případ, je-li uvedeno na směnce několik směnečníků a při každém jiné bydliště, nemá opory v zákoně, neboť zákon v tom směru nijak nerozeznává. Také v tomto případě je uvedeno několik míst a platí tedy první z nich, tedy místo uvedené u prvního směnečníka za místo platební. Z okolností, že uvedené ustanovení zákonné mluví jen o směnečníku a nikoli o směnečnicích, nemůže dovolatel nic pro sebe dovozovati, neboť § 3 sm. zák. mluví o výstavci, remitentovi a směnečníku jen v jednotném čísle, ač nelze pochybovati o tom, že se může vyskytovat na směnce také několik takových osob.

Čís. 9766.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Předpisu § 17 zák., podle něhož výrok o vině jest převzítí z rozvodového rozsudku do usnesení, povolujícího rozluku manželství, jest použití obdobně i v případech §§ 15, 16 rozl. zák. Třebas bylo v usnesení povolujícím rozluku jen vysloveno, že se manželství prohlašuje za rozloučené, aniž se stala zmínka o zavinění té neb oné strany, zůstal výrok o dovolatelově vině na rozvodu manželství obsažený v rozvodovém rozsudku i na dále v platnosti.

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv II 498/29).

Rozsudkem ze dne 2. listopadu 1914 bylo manželství stran rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného manžela a manžel byl uznán povinným platiti manželce výživné měsíčních 40 K. Usnesením ze dne 17. dubna 1928 bylo manželství prohlášeno rozloučeným pro nepřekonatelný odpor. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka, by byl manžel uznán povinným platiti jí výživné měsíčních 600 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni výživné 300 Kč měsíčně. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Jde podle usnesení krajského soudu ze dne 17. dubna 1928, jež bylo potvrzeno usnesením vrchního soudu jako soudu rekursního a nabylo tudíž moci práva, o rozluku po rozumu §§ 15, 16 rozl. zák. Touto rozlukou nebyla ani dotčena otázka viny ani vyživovací povinnosti žalovaného (§ 91 obč. zák.) v mezích dosavadní soudní úpravy. Pokud se týče této povinnosti, plyne to jasně z § 19 zák., jenž stanoví, že ujednání stran a rozhodnutí soudu podle §§ 106 a 108 obč. zák. zůstávají i po vyslovené rozluce v platnosti, pokud se strany nedohodnou jinak, a že kterýkoli z rozloučených manželů může žádati z důležitých důvodů o nové spořádání majetkových poměrů pořadem práva. Ne-